

altre *indiano*, Nicolau Font i Maig, i de Sant Pere del Bosc i de la vinculació de la poetessa Dolors Monserdà, de qui l'any 2019 s'ha celebrat el centenari del traspàs, a la finca que comprà i embellí el senyor Font, i, en especial, al monument anomenat «de l'Àngel», situat al turó de ses Pedres Lluïdores. Montserrat Sala hi aporta un article sobre el panteó modernista Casanovas Terrats del cementiri de Lloret, i Jordi Pau hi fa unes divertides pinzellades sobre el cine i les cartelleres dels anys setanta.

Blanes: cent anys de Recull | En una altra ocasió ja apuntàvem que la vila de Blanes celebrava enguany el centenari de l'aparició de la revista *Recull*, una publicació que, de retruc, al llarg de l'any comporta altres diades destacades al poble de Ruyra, com ara la festa literària dels premis que porten el mateix nom de la revista i que se celebra el mes de març. Recentment, els responsables de *Recull* han celebrat els cent anys d'una manera simbòlica i austera, ateses les circumstàncies de la pandèmia, al centre cultural de la Casa Saladrigas, on han presentat la consulta dels 1.240 primers números de la revista, que es pot fer en línia a través del web de l'Ajuntament. D'altra banda, el número 2.180 de la publicació està dedicat igualment al centenari, i hi destaquen diversos articles escrits per especialistes sobre els fets que vivim, alguns dels seus protagonistes i la seva petita història.

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM

Étienne Oliva, el ceramista de Sallagosa | A principis del mes d'agost, l'Ajuntament de Sallagosa celebrà la trentena Fira de Terrissaires. Undels actes, dirigit per José Urrutia, fou una exposició dedicada al ceramista Étienne Oliva. La mostra en va reunir vuit peces originals que el públic va poder contemplar durant un vespre.

Oliva fou nebot del reconegut escultor Alexandre Oliva, i potser per això ha estat sempre a l'ombra i és poc conegut fins i tot entre els cerdans. Les seves obres, especialment els plats ceràmics, són objectes decoratius que criden l'atenció pels colors, les formes

i l'esmalt, obtingut gràcies a un procés químic que malauradament desconexim. Oliva treballà per sèries de diferents temes, com ara les quatre estacions o els santuaris de la zona, però en l'àmbit en què va destacar va ser en les natures mortes, en les quals es poden veure nombroses fruites i verdures que ressalten pels seus colors plenament pictòrics.

Aquestes obres es conserven en col·leccions privades i fons particulars. L'Ajuntament de Sallagosa ha obert el camí per fer-ne un estudi aprofundit, que permeti analitzar-ne la tècnica i l'estil, però també per inventariar tant obres com sigui possible.

>> José Urrutia davant l'exposició de plats ceràmics d'Étienne Oliva celebrada a Sallagosa el 4 d'agost de 2020.

La Corda Fluixa | El grup La Corda Fluixa inicià la seva carrera musical cantant la melodia publicitària d'un anunci d'una coneguda marca d'oli d'oliva. La banda està formada per cinc cerdans que van compartir infància i adolescència. Ara, s'han reunit per fer realitat el seu somni: viure de la música. A finals del 2019 van iniciar el seu periple i tot just aquest estiu acaben de presentar el seu primer àlbum: *In-humà*.

El primer senzill, «Més vius que mai», és la carta de presentació del seu estil, que, si bé té trets *pop*, amb l'ús inconfusible del banjo ens trasllada directament al *folk* nord-americà. El conjunt de les cançons d'aquest primer treball parla de les dificultats de la vida, del que és bo i del que és dolent, de sobreviure dia a dia. I malgrat que les lletres tenen un gust optimista, els ritmes *folk* li donen un aire nostàlgic.

Actualment, tenen dos videoclips publicats que han enregistrat als esce-

naris de Niu de l'Àliga o el poble d'Alp. Imatges a cop de dron que respiren la vall, la vida al Pirineu i les festes majors de poble. Com diuen al grup: salut i vida!

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

Una situació estable | La crònica d'aquesta edició està marcada, en certa manera, pels efectes del postconfinament de la COVID-19 en uns termes que, de pic o de palada, afecten tota la comarca en els aspectes que es detallen a continuació. Gràcies al portal *dadescovid.cat* es pot saber quin ha estat l'impacte de la pandèmia des del seu inici. En tancar aquesta crònica, el balanç és de cent vuitanta-vuit casos i setze morts. Segons el gerent de l'Hospital Comarcal de Campdevàrol, Joan Grané, el Ripollès viu una situació epidemiològica estable. La depuradora de Ripoll ha estat una de les seleccionades de les cinquanta-sis del territori nacional català per fer un rastreig sistemàtic de les aigües fecals i veure si hi ha presència del virus, per poder implementar mesures pal·liatives i preventives com més aviat millor.

El govern de la Generalitat ha aprovat una ampliació de deu milions d'euros a l'empresa Comforsa, una de les més importants del Ripollès, per ajudar a minimitzar els efectes de la COVID-19 i així garantir-ne la viabilitat, al mateix temps que l'activitat industrial a la comarca. En aquest mateix sentit d'ajuts econòmics, l'escorxador comarcal també ha rebut una subvenció de prop de cent mil euros per assegurar-ne la continuïtat i per «donar un valor afegit a la marca Ripollès», segons paraules de la directora general d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, Elisenda Guillaumes. La Unió Intersectorial d'Empresaris del Ripollès (UIER) ha dut a terme les gestions necessàries a través d'un seminari en línia gratuït per a PIMES amb l'Institut Català de Finances i l'Agència Acció, per tal que les empreses amb seu a la comarca es refacin de les conseqüències més negatives que els ha comportat la COVID-19. Les dades de l'atur, tot i la pandèmia, són positives, ja que el juliol

cròniques

es va tancar amb una disminució de quaranta-tres persones aturades menys respecte a les xifres del mes de juny.

Una nova casuística | Pel que fa a les festes majors de diverses poblacions ripolleses, les celebracions s'han hagut d'adaptar a una nova casuística (Rocabruna o Espinelves, entre d'altres), si no és que s'han suprimit (com ha fet Vallfogona). Les festes majors del setembre (Sant Joan de les Abadesses o Campdevànol) s'han mantingut, bé que amb els canvis i modificacions oportuns, que han prioritzat la seguretat per damunt de tot. En l'aspecte referit a la part més ludicocultural, cal destacar que les activitats previstes en els tres grans festivals de la comarca, el del Comte Arnau a la vila de les abadesses, l'Internacional de Música de Ripoll i l'Isaac Albéniz de Camprodon, s'han mantingut i ofert amb tota normalitat; això sí, amb les mesures de precaució i distància degudes. La resta, com ara el Terra Gollut Film Festival, diferents cantades d'havaneres, audicions de sardanes, el cicle de música de la capella d'Espinavell, la X

Trobada d'Acordionistes de les Lloses, el Ripollesdansa 2020 a Ripoll, etc. també s'han pogut oferir per al gaudi dels seguidors.

Volem destacar la presentació d'una nova proposta cultural i recreativa d'àmbit comarcal amb desig de con-

>> Cartell del Festival del Comte Arnau a Sant Joan de les Abadesses.

tinuïtat, el cicle Ripollès 5 Sentits, que consisteix en una combinació de redescoberta del romànic (omnipresent al terrer), concerts vinculats a l'Escola Comarcal de Música i tastets de productes gastronòmics dels diferents pobles i viles ripolleses.

Excavacions a Queralbs | I per anar acabant, hem de dir que a la vila de Queralbs es duen a terme dues excavacions sota la supervisió del prestigiós paleontòleg Eudald Carbonell: una d'ubicada al jaciment del Roc de les Orenetes, on s'ha (re)trobat i reobert una necròpolis de l'edat del bronze de més de tres mil anys d'antiguitat que Eudald Carbonell mateix havia tapat quaranta anys abans, amb restes humanes, des de nounats fins a gent adulta, molt ben conservades; i una altra de situada a la bauma dels Fadrins que té una gran rellevància històrica, ja que es creu que hi van viure els darrers caçadors-recol·lectors de Catalunya, fa uns nou mil anys. Ara es tracta de veure si aquest darrer jaciment amaga restes d'ocupacions més antigues en estrats més profunds.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > ROSA MARIA MARTÍNEZ, resident a Hamburg

Soc de Lloret de Mar i ja fa trenta anys que visc a Hamburg. Em vaig casar amb un noi d'aquí. Hi he format una família: tenim dos fills, en Marc i en Jordi, que a més d'alemany parlen castellà i català. Des que vaig venir les coses han canviat molt. Abans volar era caríssim; amb els meus familiars ens vèiem com a màxim dos cops a l'any. M'enyorava molt. Trucar també era un luxe: parlàvem potser una vegada a la setmana, i el just i necessari. Ara, amb els vols tan bé de preu, WhatsApp, FaceTime, etc., no tinc cap necessitat de gravar vídeos dels meus fills i enviar-los per correu amb unes quantes fotos perquè vegin com creixen. Això no és l'únic que ha canviat, però. Quan vaig arribar a Hamburg tot es cuinava amb mantega. Per trobar oli havies de buscar molt i, per tant, era car. Pernil, fuet, torrons, olives i molts dels queviures que per a nosaltres eren totalment normals no es trobaven enlloc. Per això, quan els meus pares venien portaven una maleta plena de menjar (abans es podien portar tantes maletes i

quilos com es volgués; no et cobraven res, gràcies a Déu) i nosaltres quan anàvem a Lloret amb cotxe sempre ens en tornàvem cap a Hamburg ben carregats. Ara hi ha de tot a qualsevol botiga. L'única cosa que no trobo aquí són les gambes vermelles, però això fa que quan vaig a Lloret en gaudeixi encara més!

Una altra cosa que ha canviat molt és el clima. Quan vaig arribar, a l'hivern feia moltíssim fred; que la temperatura baixés fins a -23 °C no era una cosa tan extraordinària... bé, per a mi sí. Tots els llacs —fins i tot el més gran al mig d'Hamburg, l'Alster— es gelaven i la gent anava a patinar-hi. Hi havia neu i tots els nens anaven amb trineu pel carrer. Ara ja no fa tant fred. Els llacs, si es gelen, la majoria de les vegades tenen una capa de gel tan fina que és un perill caminar-hi, i la neu costa molt de veure. Estic encantada de viure aquí. M'hi vaig integrar molt bé des del principi i no puc escollir entre Hamburg o Lloret: tots dos llocs són casa meva.